

PERIÒDICH SATÍRICH,
HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

10 CÉNTIMS CADA NUMERO PER TOT ESPANYA

Números strassats 20 céntims.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 3 pessetas.
Cuba y Puerto Rico, 4.—Estranger, 5.

CAPS DE BROT.

AGNÈS ARMENGOL DE BADÍA.

Tothom haurà trobat, llegint las obras
d' aquesta poetisa,
raudals d' inspiració, d' hont brolla sempre
un dols perfum qu' encisa.

LAS DARRERÍAS DE L' ANY.

Las darrerías del any son cómicas... á lo menos aquí á Espanya, ahont los anys se pot dir que 's despedeixen ab la famosa rifa de Nadal.

Y dich que 's despedeixen ab la rifa, porque aixís com fins al desitjat día 23 de Desembre, fetxa de la extracció, tot se 'n va en projectes y castells en l' ayre, del día 23 al 31, tot se reduheix á lamentacions y comentaris, no parlantse d' altra cosa.

Escoltém las conversas:

—¡Jo m' hi errat de un punt!...

—¿Creuria que jo vaig tenir á las mans lo bitllet, que va treure la tercera?

—Al forner de davant de casa li han tocat 500 duros.

—¿Y donchs vosté, Sr. Jaumet, que no ha tret res aquest Nadal?

—Sí senyora: vaig menjar massa turróns, y vaig treure 'l dinar.

Y 's compran los paperets que anuncian los primers números que han surtit del bombo; després se buscan ab afany los periòdichs que publican las llistas; per fi 's consultan las llistas oficials... y quan ja no queda res per fer, los bitllets esqueixats y 'ls telons y las notas de participacions fets á trossos, alfombran l' acera davant de totas las administracions de Loterías.

Aquells bocins de paper son las fullas del arbre de l' esperança, caygudas al vent de la realitat. Tothom las trepitja ab la major indiferencia.
¡Quántas ilusions desvanescudas!

Conech un subjecte que té la patxorra de comprar cada any un décim, tancar-lo dintre de un sobre, sense mirarsel, y esperar aixís fins al día de Sant Silvestre.

De aquest modo la il·lusió li dura vuit dies més que a l'altra gent.

Vè'l dia 31, y un cop ha cobrat la mesada—es dependent d'escriptori—mira 'l número a la llista, y al veure que no li ha tocat res, exclama:

—¡Bah, bah! A rodar la cinia, fins a un altre any, a veure si puch donar despido a l'amo.

La rifa està fortament arrelada en l'esperit fantasiós del poble espanyol.

Aixó de poderse da'l cas de ficarse al llit pobres per despertar-se potentals té un atractiu especial per tot espanyol, més aficionat a las maravellas y sorpresas dels quèntos de bruixeria, que als resultats segurs y positius de l'exercici del treball y de la intel·ligencia.

Si 'l poble espanyol fòs capàs de pensar, no compraria bitllets.

Li bastaria saber que 'l govern, tant zelós y actiu quan se tracta de la persecució del joch, se converteix en lo banquer més car que puga tolerarse en cap garito.

Cenyintnos al sorteig de Nadal, trobém que recauda cinch milions de duros y 'n reparteix sols quatre milions. Lo milió restant se 'l fica a la butxaca.

La mateixa proporció s'observa en los 34 sorteigs restants que realisa en lo decurs de dotze mesos: de las cantitats que s'atravessen, se barrota sempre 'l 20 per cent.

De manera que si en tots los sorteigs se juguessen las mateixas sumas, a las cinch vegadas tots los diners foren seus, y aquell proverbí castellá que diu: *De enero a enero el dinero es del banquero*, no expressaria sino de una manera imperfecta las ventatjas del banquer que fa la rifa nacional, ja que 'l govern, celebrantse 35 sorteigs de janer a janer, no una, sino set vegadas durant aquest espay de temps, agabellaria la totalitat dels fondos dels jugadors.

Pero anéuli ab calculs ben fundats al poble espanyol, quan se fica al cap que ha de ferse rich per sorpresa, a un cop de vareta màgica de la capritxosa Fortuna!

Aquest any la senyora Fortuna s'ha mostrat més capritxosa que may.

Tots los periódichs contan ab tots los pèls y senyals la historia del bitllet favoregut ab la grossa, qu' estava en poder del general Cassola y dels seus contertulis, companys de tresillo.

Era un tresillo modest, a dos céntims de peseta 'l tanto, y 'ls jugadors, en número de dotze, anavan rellevantse y deixant en un fondo las cantitats que 's perdian al final de cada sessió. Per últim, a copia de postas y codillos, se va arribar a reunir la suma de cent duros, y llavors van presentarse las següents qüestions.

¿Quí comprarà 'l bitllet? ¿Ahont se comprarà? ¿Quin dia 's comprarà?

Las tres preguntas se van resoldre per sort, a istil de quinta.

Y la grossa va coronar aquesta serie de operacions. La grossa va tenir la humorada d' enamorar-se del joch de tresillo y de bonas a primeras se 'n va anar ab la *espasa*. S'enten, ab la *espasa* del general Cassola.

Y aquest, la seva senyora y 'ls deu contertulis restants van fer un solo-bola de nou estutxes, que val 41,666 tantos de duro, per barba.

¡Y qu' hem disfrutat los espanyols, enterantnos de tots aquets detalls íntims! ¿Cóm sería possible

que paladajessim tantas emocions, a'no existir la loteria nacional?

¿Y la segona?

La segona, m'és aristocrática que la primera, ha anat a instalarse a casa de un senyor marqués molt ben acomodat, que no tenia la més mínima necessitat de aquest reforç.

Dèu dona premis..... a qui té las butxacas plenas.

Sols la tercera s'ha decidit a fer un viatge a la democrática Barcelona, instalantse en un delsitis més típics, entre tots los que acostuman a preferir los forasters que venen a visitarnos.

Caminant a través de la ciutat, va arribar al Port, y allà a la Riba va quedarse.

No havia vist may lo mar y va agradarli.

—Senyora, ¿que 's vol embarcar? va preguntarli un barquillero:

—No, que 's marejaria, respongué un cap de colla; val més que 's quedi entre nosaltres. Senyora, li va dir, en lloch estarà tant bé. Tots som treballadors, es veritat; pero no cal que busqui, qu' en lloch trobarà tant bona cara, ni en lloch será tant ben rebuda.

La tercera 's va animar ab unas rahons tant francas, va simpatisar ab aquella bona gent, y allí va quedarse.

Ara no falta més que una cosa.

Averiguar si treure la rifa es un benefici ó es una desgracia. Crech qu' era l' any passat que un pobre infelís va rebre la noticia de haverla tret com si rebès una escopetada. Al cáureli la sort a sobre, va aplastarlo.

Diuen los moralistas que la verdadera felicitat no depèn de la riquesa, sino del caràcter y del esperit de conformació ab la sort de cada hù. En aquest concepte pot molt ben succehir que un infelís acostumat a las monjetas, al tenir que menjar pollastres a tot pasto, agafi una forta inflamació ó un atach de feridura, que 'l tiri al calaix en menos de quatre dias.

Los diners solen portar grans disgustos. Son d' aquells que devegadas se tornan contra l' amo.

De manera que hasta ab los que alcansan premis poden produhir desastres las ditxosas rifas.

Y si hasta aquets ne surten ab las mans al cap ¿qué succehirá ab los pobres infelissos que s' arruinan comprant bitllets y no treuen may?

¿Qué succehirá ab los que, per probar la sort, s' empenyan lo matalás y escatiman lo pá de la familia?

Vaja, 'ls espanyols no tenim sanderi quan sostenim ab tanta fatlera una institució, contraria a las mateixas lleys del Estat y altament desmoralisadora, desterrada ja dels demés pobles civilisats.

Sols entre 'ls espanyols viu é interessa a tot-hom aqueixa especie de borrarxera de riquesa; contribució immoral sobre las ilusions de un poble somia-truytas.

Unicament aquí, los governs encarregats de ilustrar y dirigir a la nació no han sapigut fer compendre al país que la rifa més segura y positiva, se tréu ab un bitllet que en lloch de xifras té tres paraulas:

Laboriositat, ordre y economia.

P. DEL O.

TIPOS DE LA TERRA.

L' AUCELLAYRE.

No t'è parada á la Rambla, ni es aucellayre de professió: pero si á n' en Miquel li dongués la gana de dedicars'hi pera guanyars'hi la vida, no hi hauria ningú que li passés la mà per la cara ni pèlloch.

Lo nostre héroe ja se sab que 'ls escriptors de tot ne fem *héroes*—es teixidor, encara que avuy per avuy teixeix molt poca cosa. Va conseguir los bons temps per la sèva *facultat*—com diu ell,—y lo que avuy no treu del sèu treball, ho compensa ab los resultats de las economías d' una pila d' anys. Vol dir que, sense ser un capitalista, en Miquel es un treballador acomodad, que pot mirarse ab certa frescura tot aixó de la crisis y la competencia extranjera.

La sèva única passió son los aucells.

De petit, en lo sèu poble, no tenia altre entreteniment que buscar nius y armar paranys. Per cert que una vegada, enfilantse dalt d' una paret hont hi havia ensumat una marada, va donar tal cayguda, que avuy encara 'n conserva 'l recort, demostrat per una coixera del peu dret, reliquia del trompis d' aquella época.

Moltas vegadas en Miquel, parlant de la sèva afició y aludint al sèu defecte fisich, sol dir als que 'l coneixen:

—Fills meus, no puch ferhi més: sempre hi coixejat *del mateix peu*.

La galeria del sèu piset del carrer de las Molas es un verdader museo-exposició de tota mena de gabias y tota classe d' aucells.

Desde las pintadas cadeneras fins als indefinibles pinsans, desde 'ls fúnebres merlots hasta 'ls elegants y bellugadissos canaris, en la sèva collecció hi figuran tots los animalets de ploma que 's coneixen per aquestas terras.

En tan ignocenta y laudable distracció, no t'è més que una amargura: las reconvencions de la sèva dona.

A la Pauleta ja li agradan los animals.

—En proba d' aixó—diu ella, quan en Miquel l' acusa de poch aficionada,—que vaig enamorar-me de tú, qu' ets un animal dels més grossos que corran.—

Pero tan y tan, arriba á passar de mida.

Perque en Miquel no viu, no gosa, no pensa en res més que ab los ditxosos aucells.

Si la Pauleta no 's troba gayre bè, lo sèu marit se limita á consolar-la una miqueta, dirigintli caricias per aquest istil:

—¡Ja! Tot aixó son pamplinas. Las donas, quan teniu com lo dit, feu veure que teniu com lo bras. Si 't trobessis malament de debó, no tindrias aquestas galtassas de pa de tres lliuras.

Pero suposin, en cambi, que una cadenera comensi á arronsarse ó que un gafarró torsi 'l coll de mala manera... Allí veuran en Miquel despa-cientat, ensajant remeys, plantificat tot lo día davant de la gabia, y picant de peus ó tirant la gorra per terra, quan coneix que la bestia s' agrava ó que 'l mal no cedeix.

Hi ha hagut vegadas—aixó la sèva dona está cansada de dir-m'ho—que, tenint un aucell malaltó, se l' ha portat á l' arcoba y l' ha tingut tota la nit vora del capsal, ab la bombeta encesa, pera poguerli donar un vistasso cada mitja hora.

A la primavera, quan la natura lesa riu ab tota la sèva boca, comunicant l' alegría á tots los sers de la creació, no hi ha orquesta que deleyti tan l' ánima com l' aixerida companyia musical del antich teixidor de vels.

—Vaja—diu llavoras, dirigintse á la Pauleta, que se 'l contempla ab una cara de llástimas de las més pronunciadas—¿qué te 'n sembla de aixó? ¿dona gust ó no dona gust tenir uns quants aucells?

—Uns quants, sí; pero setanta ó vuytanta com ne tens tú, no donan més que gasto y molestia.

—¿Gasto? ¡Pobres animalons! Gastas més tú sola en un día que tots ells en tres senmanas.

—¡Vés, vés! Fins arribas á fer fástich.

—¡Que n' ets de tarambana! ¿Ahont la trobarás una distracció més bonica y honesta que la mèva?

—¡Oh! ¡Y tal! Un regiment de bestias.

—Lo que 'm sab greu es no poguerne tenir de todas las castas. ¿No dirias quin animal m' agrada-ria tenir, encara que m' ocupés molt puesto?

—¿Un elefant?

—No senyora: un avestrús.

—¡Oh! Per aixó no t' amohinis: fícat dintre de una gabia y 'l tindrás al moment.

A n' en Miquel no li parlin de res més que d' aucells. L' única vegada que li vist llegir, vaig observar que tenia entre mans *El Pájaro* de 'n Michelet.

Ni cafés, ni teatros, ni passeigs; res lo distréu. A no ser que vaja algun diumenje á donar una volta per la Rambla dels Estudis, per recrearse una estona ab las taulas dels aucellayres d' ofici, en Miquel no més surt de casa pera anar á treballar una mica, ó arribarse á cal graner á fer provisions.

Netejar las gabias, mudarlos l' aygua, cambiarlos las canyas y conversar ab los sèus animalets son las únicas diversions que omplan la sèva ánima y satisfan lo sèu cos.

No sab res de lo que passa pèl veynat, no 's fa ab ningú, no fulleja diaris, ni—lo que sembla impossible, tractantse d' un espanyol—ni sisquiera s' ocupa de política.

Quan algú devegadas li parla de las cosas d' Espanya y del joch dels sèus homes públichs, en Miquel arrufa 'l nas, comensa á bufar un grapat de panís y murmura:

—¡Ca, ca, ca! Ab aquestos *pácarus* no m' hi tracto.

A. MARCH.

CAP Y QUA.

Tant poch l' inglés jo sabia quan me 'n vaig aná á Inglaterra, que 'l qu' es als fills de la terra ni ab molts traballs entenia.

Cansat d' aquell entremés y de no entendre á ningú, al últim vaig dir-me:—Tú has d' aprendre bè l' inglés.—

Y es tant lo que 'l vaig aprendre, estudiántlo quatre mesos, qu' are ja son los *inglesos* los que no 'm poden entendre.

J. PUIG CASSANYAS.

DEMI-MONDE.

—¡Mirá! ¡allá passa don Panxo!
 ¡Cóm se mulla! ¿que 'l cridém?
 —¿Per qué? ¡Si ja no t'è un céntim!
 ¡Ves qué dimontri 'n treurém!

UN PARTIT MANO A MANO.

—Vamos, senyor Ignasi, tinch ganas de ferli pagar mitj' horeta de casa.

—¡Ne sab massa vosté! ¡Quína fiera! Ja n' estich cansat de pagar oli. Si 'm dona quatre tantets, encare potser m' agafi.

—Fugi d' aquí, ¿que 's creu que soch en Llangonissa? ¿Fent com fa la sortida y ab la forsa de vosté vol que li donga partit?

—Caratsus, senyor Pau, no 's fassa l' ignoscent, posémho á dos tantos.

—Ca, no senyor, *mano á mano* y sense enfadarshi...

—¡Per una vegada, vull que jugui á gust! Noy, porta las bolas. ¡Ja veurá com per vosté es un partit á la gorra!

Lo mosso del tercer billar del saló de l' Orient, encen los gasos que reflexan sobre 'l panyo vert y planta 'ls palos ab tota parsimonia, després de col·locar lo mingo al mitj del punt, acompanyantlo ab lo *rasplet*.

Vuyt ó nou desocupats cercan lloch en las cadiras del entorn, acomodantshi, pera poder gosar de l' espectacle uns, y 'ls altres per ferhi petar alguna bacayna. Al hivern s' hi está tant calentó allí dins, que ab prou feynas s' hi troba siti per seure; molts están árets; un vellet ab la capa sobre las espatllas y 'l barret ficat fins á las orellas, ja pesa figas arreconadet en un ángul del saló. Lo clich, clech de las bolas y la ramor apagada de las conversas y ditxos, son una bona música, que convida á ferhi un son.

—Vosté surt, senyor Pau—fa 'l senyor Ignasi tot penjant lo sobretodo.

Aquell col·loca la sèva bola ab tot cuidado y després de passejar lo guix per la sola del taco ab un característich joch de munyeca, apunta, lo cos formant quasi ángul recte ab sas camas, y no tira fins á estar segur de la punteria.

—Sortida de vell, palets y á casa... ¿Y vosté vol que li donga tantos?

—Ja veurá, agafi 'l sech y vagi per taula..... ¡Quína xamba! ¡Onze tantos ab lo sech!... ¿Y per ahont los tirava?

—¡Fugi d' aquí, y qué sab vosté! Si no 's tocan las bolas no van may al mitj.... ¿Ho veu home? ¿Qui li fa tirar *tres taulas* á n' aquesta jugada? ¡Si 'l *doblech* estava pintat!

—Senyor Ignasi, mès val que callém ó sino 'ns hi enfadaríam.

—Divuit á vintitres—cria 'l mosso.

—¡Alto! vinticinch, qu' ha sigut carambola.

—¿Ahont? Ca home, ca, si ha tirat sobre 'l mingo.

—Qué 'm conta á mí.

—¿Y á mí?

—He tirat sobre 'l dos y al baixar ha tocat al mingo.

—No hi passo, ó sino que 's pregunti.

Lo mosso va preguntant de un' á un' á tots los mirons, si ha sigut ó no la carambola; los uns aseguran que sí, los altres dihuen que no s' en han adonat y al arribar al vellet que 's troba al tercer son, se desperta tot esparverat y asegura que no estava en lo joch, provocant ab sa resposta la rialla de tothom.

Lo senyor Pau, que ha deixat passar lo de la carambola, tira tot cremat fent palos en sech.

—Veu? No s' hi pot jugar ab vosté; tot seguit s' enfila; aquest joch vol paciencia; surti.

—Endavant, he quedat á nas.

—Si no li farè res; ja ho he dit.

—Esperis, home, si per tot li surten; mirilo re-truch li porta la bola á palos. Mare de Dèu, bolit; aixó ja es massa.

—Que vol ferhi, cosas del joch.

—Ca home, si juga ab tanta potra; á palos cantats n' hi vull donar quatre, veji.

—Tiri, que la casa passa.

Lo senyor Pau ja no hi veu de cap ull, tira sense apuntar y las bolas corren rodolant ab furia y fregant los palos sense que 'n caigui un. Encés com un pebrot vermell, en sas galtas s' hi podria encendre un misto y ab tot y esser al hivern las gotas de suhor li relliscan cara avall. Mentres tant lo senyor Ignasi encerta las jugadas y las partidas se succeheixen per son profit, ab lo que creix son bon humor.

—Mitjas bolas y tapat... je, je, agafi 'l sech.

—No rigui, home, no rigui.

—¿No tinch de riure? si fa perdua y la sèva bola es fora.

—¡Tanto, qu' es brut!

—¿Que 's creu que juga ab criaturas?

—Li dich qu' es bruta aquesta jugada, ha fet caure 'l palo avans de tocar bola.

—Vagi en nom de Dèu: si no vol perdre no jugui.

—¡Ja me n' ensenyará vosté!

—Y es clar que n' hi ensenyaré.

—¡Bè, deixemho correr! ¡Noy, mira quan me 'n faig!

Y 'l senyor Pau tira 'l taco al mitj del billar fent caure 'ls palos que saltant van á parar sota las taulas dels costats, y després de pagar, agafa 'l bastó y 'l barret y s' escapa sense dir paraula.

Lo mosso col·loca las bolas dintre de la capsa al temps que 'l senyor Ignasi, victoriós, encen un cigarro y mira si troba companys per comensar un *chapeau*.

J. R. P.

DURANT L' ANY 1887.

(Extracto de un llibre de memórias d' un pobre home.)

Jener.—Cambi d' any: mal comensament. Tot se conjura contra mí. La mèva situació actual es aquesta: estich plè de panallons, no tinch un cèntim y arrossego un constipat com una casa. ¡Alabat siga D-u!

Febrer.—Aquest mes no hi pogut pagar lo lloguer del pis. M' ho apunto, nò per ferne memòria, que d' aixó ja se 'n cuydarà l' amo de la casa; sino perque si no apuntava tragerias, lo qu' es en aquest llibre no sabria talment qué escriurehi.

Mars.—Aquell constipat que tenia ja ha desaparegut: ara 'n tinch un de diferent, una mica més fort que l' altre. De panallons estich bastant bè; de quartos nò. Hi pagat lo últim mes, pero quedo á deure 'l corrent. L' amo de casa ha parlat de ferne treure. Si per cas, la primera.

Abril. Lo temps ha millorat; pero la carn s' ha pujat de dos quartos, de cinch cèntims com diuhen ara per tot arreu. No 'ns faltava sinò aquesta plepa dels cèntims, pera acabar d' embolicarnos. La sogra se m' ha posat repentinament bastant malalta. A veure ¡quí sab! Devegadas la sort d' un home cambia quan ménos s' ho pensa.

Maig.—No hem fet res. La sogra está més bona que may: lo metje ha dit que al menos hi ha dona per dotze ó catorze anys, de passo. Hi ha metjes que sembla que hi disfrutan martiritzant á las personas... que tenen sogra.

Juny.—Ara se 'm ha posat malalta la dona: la sogra, no cal dirho, més bona y grassa que may. Per cert que ab la calor qu' está fent, comensa á gastar un geni insoportable. Si continua aixís, no tindré altre recurs que posarli bossal y fermarla.

Juriol.—Ha succehit lo que 'm temia, se 'm ha mort la dona. Hi quedat viudo. L' únich que 'm consola en mitj del mèu infortuni, es pensar que de retop hi quedat també sense sogra, perque,

DESPRÉS DE NADAL.

Los que no han volgut morir-se
al pes de una indigestió,
no han tingut altra sortida
que provehir-se d' aixó.

naturalment, com que ara ja no m' es res, l' he enviada á passeig punta en blanch.

Agost.—L' amo de la casa m' ha expulsat del pis. Ara si que no tinch res: ni dona, ni sogra, ni casa, ni panallons. Avuy hi trobat un amic de la infancia, y ha fet com si no 'm conegués. Si un dia arribo á ser rich, no coneixeré á ningú. Fa una calor endiablada: demá vaig á tirarme de cap á mar: los banys son molt saludables.

Setembre.—Soch cobrador del tranvía: un seyyor que no 'm coneix m ha proporcionat aquesta colocació. Penso ferhi anys, perque avuy los empleos van escassos.

Octubre.—Bueno: ja estich en vaga altra vegada. Veig que aixó dels tranvías es una cosa molt poch segura: quan no descarrilan los cotxes, descarrilan los conductors.

Novembre.—¡Tots-Sants, lo dia dels merts, los arbres de la Rambla sense fullas, y jo sense colocació! Me sembla que se 'm prepara un balans molt magre.

Desembre.—L' últim mes, l' últim capítul d' aquesta historia titulada: «1887.» ¿Cóm estich? Aixís: ple de panallons, sense un cèntim y arrossegant un constipat com una casa. Es dir que 'm trobo com si l' any no hagués passat.... ¡Alabat siga Dèu!

MATÍAS BONAFÉ.

RECORTS DE « NOCHE-BUENA ».

Trinch, trinch.

—Qu' hi ha.

—Un servidor.

—Ja pots entrar. ja han sortit.

—Gracia á Dèu... alegrat cor que 's prepara bona nit.

—Estigas quiet, estigas...

¡Vaja!... 'm farás enfadar.

—Ja pots dir, per més que digas jo no m' haig pas de cansar.

Tú creus qu' he vingut aquí, avuy qu' es nit de Nadal, per aburrirme y patí y hasta á dormirme si val.

¿Vols que sent nit de *jaranas* y estant al costat de tú no 'm vingan tot seguit ganas de fer un xeflis del hu?

De menjá 'l turró de neu que guarda ton coll preciós y la cireró que 's veu en ton llabi tan hermós?

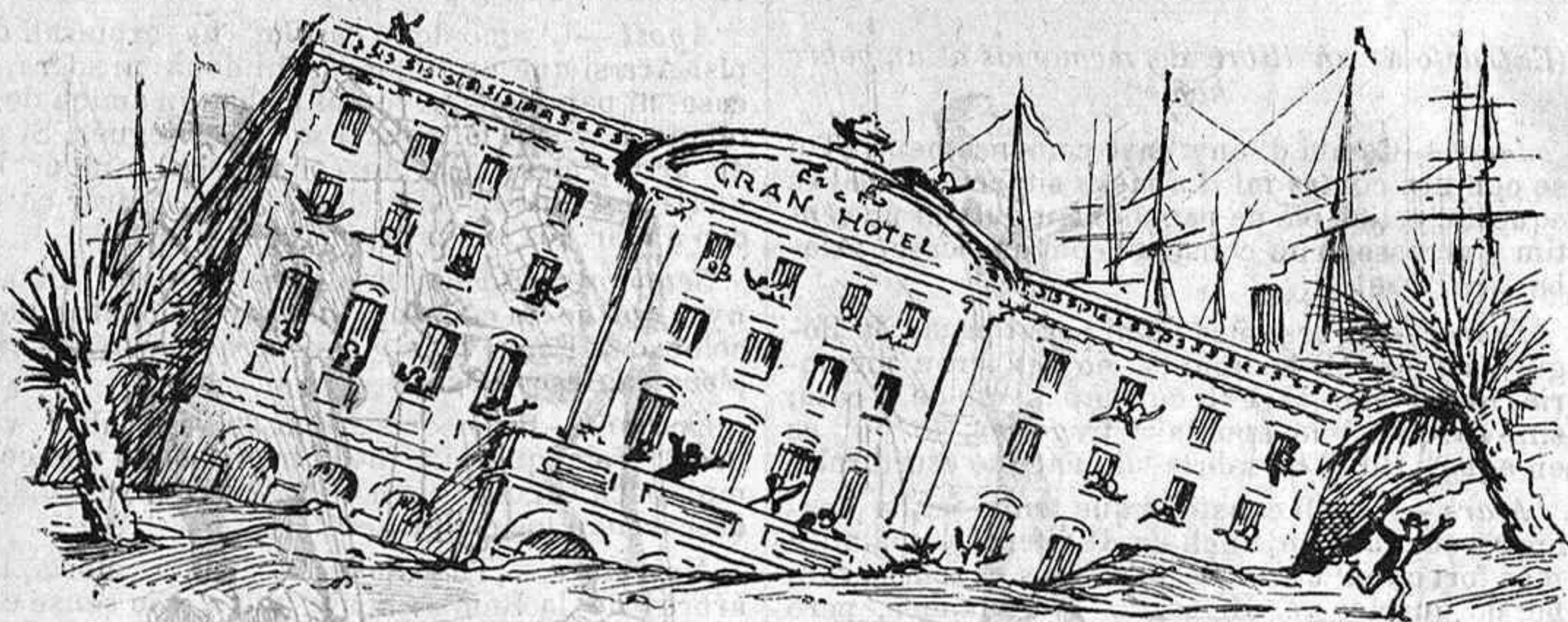
¿No veus qu' are ab tú al fixarme ab uns ulls tan decidits tinch intencions de menjarme fins las yemas de tos dits?

Menjar las pomés del ciri deixam de tas galtas sols; no vulgas que ansiós sospiri per ton *cabell d' angel* dols.

Y ja que 'ls amos son fora la bota irem á duillar per fe' un trago de mitja hora d' aquell ví tan bó y tan clar.

¡Ay!... Los amos aquell dia

LO «GRAN HOTEL» DEL PASSEIG DE LAS PALMERAS.

Construït á vora 'l mar y sobre un terreno fals, l' aygua filtrará, y qualsevol dia, ¡abur Hotell s' enfonzará sota terra, com lo dimoni dels Pastorets.

van ana' á casa aviat
y aquella dolça alegria
va convertirse en fredat.

Era una brutal persona
l' amo, y trobant al minyó
festejantli la minyona
y bebentse 'l ví milló,

va satisfé ab sas hassanyas
á aquell tenorio afamat,
puig .i va donar castanyas
y de pinyas un grapat.

Yemas de coco buscava?
cocos enters li va dar;
turró de barra esperava?
d' un cop lo va desbarrar.

Per fi 'l xicot escapava
d' aquell tech inoportú;
després á sa casa entrava
tot brut, malmés y madú.

Y, mentres son cap envena,
exclama tot ploricós:

—Ay, si aixó es la *Noche buena*,
que me las dé matas Dios.

CUCARACUCH.

LLIBRES.

SILUETAS ESPANYOLAS, per *Francisco Gras y Elias*.—Sabíam que 'l Sr. Gras cultivava ab gran afició la rica y hermosa llengua de Cervantes: havíam llegit treballs de la seva ploma escampats en periódichs y revistes y 'l teníam per un escriptor entusiasta, sense prou calma per observar y reproduhir lo mon exterior, dadas sas naturals inclinacions á deixarse portar pel bull de la fantasia.

Confirma plenament aquest concepte l' obreta que tenim á la vista, que més que una serie de *Siluetas*, en lo sentit pictòrich de la paraula, es una bonica colecció d' *Expansions sobre motius espanyols*.

Lo que té Espanya de llampant y alegre, lo més típic, alló qu' entra per la vista, ha inspirat al

Sr. Gras sas siluetas. Basta consignar sos títols per compendre las preferencias del autor. *La mantilla, La capa, El brasero, Zaragoza, Los estudiantes, Las modistas, Los ojos negros, Amortos españoles, Las rejas, Una ciudad española en 1804, Las malagueñas. La ciudad natal, Las rosas y Las cuerdas del alma*.

Los indicats assumptos están tractats ab estil fácil y bastant correcte, al mateix temps que ab molt carinyo. Lo Sr. Gras hasta quan escriu en prosa es poeta. Si pinta de memoria, es perque la descarnada realitat no se li presenta ab atractius suficients. Té lo seu taller de artista en la fantasia y allá vesteix y empolayna 'ls seus modelos á la seya moda. No es copista, es creador.

Lo seu llibre se llegeix ab gust, no menos que 'l prólech del notable escriptor Sr. Tomás y Salvany, que l' antecedeix, presentantlo al públich.

LOS PECADORES, de *D. S. Gomila*.—Lo Sr. Gomila, jove escriptor, que honra algunas vegadas las columnas de aquest periódich ab sas composicions, es un poeta fácil é intencionat: aixó ho saben de sobra 'ls nostres lectors.

Lo que ignorarán molts es que ab la mateixa facilitat y ab lo mateix brillo maneja la rima castellana que la catalana, dihent sempre lo que 's proposa, ab un gran vigor d' expressió y una notable claretat d' estil. No es d' aquells poetas que cansan acumulant requincallas retóricas: al contrari, ell fuig de metàforas é imatjes, y fia l' éxit á la senzilles. Es un deixeble de Campoamor.

Lo poemat *Los Pecadores* consisteix en una sátira contra 'l fanatisme, per lo que sas tendencias son inmillorables. Ja sabém que 'ls puristas trobarán alguna que altra incorrecció en los versos del Sr. Gomila; pero una arma de bon acer y punta afilada, encare que tinga alguna osca, feireix, y ferir als fanátichs es precisament lo que 's proposa l' autor de *Los Pecadores*.

BIBLIOTECA UNIVERSAL.—ILUSTRACIÓN ARTÍSTICA.—La casa editorial de Montaner y Simón, al inaugurar l' any séptim de tant populars publicacions, las presenta més interessants que may,

LO QUE SUCCEHIRÁ EN LO «GRAN HOTEL».

—¡Garçon! ¿que no veu que aquest llum de gas está espàtllat? Ja cal que l' arregli desseguida.
 —¡Oh! Desseguida no pot ser: s' haurá de telegrafiar al lampista, qu' es á Montpellier... ó á París, no ho sé de fixo.
 —¡Ay, ay!
 —Si senyor: ¿no sab que tot aixó ha vingut de Fransa?

—¡Ditxosa fonda! Vet' aquí lo que té habitar edificis acabats de fresch.
 —Y sobre 'l mar, per anyadidura!
 —Lo qu' es aquest reuma no me 'l curo en tota la vida.
 —¡Ni en tota la mort!

oferint, per comensar l' anyada, un número artístich dedicat al gran Fortuny y quatre obras interessantíssimas, com son: *Historia dels romans*, per VÍCTOR DURUY; *Los rassas humanas*, per FEDERICO RATZEL; *Obras completas* de D. RAMÓN DE CAMPOAMOR y *Africa pintoresca—El Congo*, última exploració de BRAZZA.

Aquestas publicacions notablement ilustradas, com acostuman á serho totas las que dona á l' estampa aquella casa, unidas al *Salón de la Moda*, periódich qu' en lo seu género s' ha posat á l' altura dels millors, asseguran l' éxit de l' empresa, basada en lo reparto semanal y la pesseta per reparto, miracle de baratura, que únicament saben realisar los editors de Barcelona.

DICCIONARI GEOGRÁFICH HISTÓRICH CATALÁ. — Hem rebut lo prospecte de aquesta publicació, que, precedida de un prólech de D. Joseph Coroleu, veurá la llum, baix la direcció del jove escriptor D. Joseph Roig y Vilardell.

Per la mostra que tenim á la vista, no duptém que aquest diccionari omplirá un buyt que deixava sentirse á Catalunya.

RATA SABIA

MURMURACIONES.

Murmura l' ona que al mar s' ajassa, quan en las rocas vol estrellarse;

Murmuran tristes de tots los arbres las verdas fullas si fa ventada;

Murmura al naixer la matinada, la fresca brisa que escampa l' auba.

Y fins murmura la mèvn aymada de las vehinas de prop de casa.

J. STARAMSA.

FUNCIÓNS DE NADAL Y DE IGNOCENTS.

Durant aquesta senmana pocas novedats ofereixen los teatros. Las entradas de las festas de Nadal son seguras y las empresas se limitan á donar gall escalfat.

Van al teatro en tals días personas que no hi tornarán en tot l' any, á no ser que sigui á veure 'l Tenorio per Tot Sants, y per ellas hasta lo més vell es nou.

Altra cosa succeheix lo día de Ignocents. En tal diada la gracia consisteix en l' extravagancia, y casi sempre 'l públich deixa posarse la llufa ab la major bona fe.

Prescindim de aquestas funcions *sui generis*, y limitémnos á lo poch que de carácter regular ofereix la present senmana.

PRINCIPAL.

¡Serenó! del Sr. Angel Pastor, es un sainete d' escassa trama, reduhit á lo presentació de alguns tipos nocturnos y escenas de nit sinó totas naturals, propias casi totas per buscar las pessigollas al públich y ferlo riure. Va ser ben rebut, sense alcansar empero aquell gran éxit, que va tenir á Madrit, segons los periódichs de la capital.

Lo Sr. Manso fa un sereno acabat; lo Sr. Peña un borratxo perfecte y tan la Sra. Gambardela com los senyors Manini y Mesa desempenyan los seus respectius papers ab naturalitat y desembrás.

LICEO.

AMLETO.

Salvém ans de tot al protagonista, que va executar aquesta ópera ab verdader talent y segons las prescripcions de la bona escola francesa. Lo baritono Devries comprén lo personatge, 'l caracteriza artisticament y 'l canta á tota satisfacció. Lo públich va ferli repetir lo brindis.

Salvém també al Sr. Vidal, que interpretá, com ell sab ferho, lo paper de rey consort.

Salvém així mateix á la primera bailarina Fiorio que ballá ab precisió y finura, perfectament secundada per la senyoreta Micheluci.

Y salvém per últim la acertada direcció del mestre Goula que matisá, sense perdre ripi, la difícilíssima partitura de Ambrós Tomás.

Fetas aquestas salvetats, l' *Amleto* no va acabar de satisfer. La Sra. Vidal abusá de sa potencia de véu; la Sra. Corsi 's mostrá tant indecisa, que deslluhi completament lo quart acte, confiat á ella casi exclusivament. Semblava talment que nedés ab carbassas. De fixo que quan va tirar-se al riu, no se 'n va anar á fons.

Per lo qu' hem pogut apreciar fins ara, á la jova artista que tan perfectament canta la música dels mestres italians, quan t'è de havérselas ab mestres francesos, li agafa por. Y fa mal; facultats li sobran per sortir lluhida. Aixó es com parlar un idioma extranger, la gran qüestió consisteix en llansars'hi.

AIDA.

L'execució de la *Aida* va transcórrer entre la major indiferencia. No 's pot dir que anés mal; pero tampoch va entussiasmar á ningú.

Figurinse un dia fret y cendros, de cel ennuolat pero llis; un dia sense sol pero sense pluja.

La Borelli acabá de confirmarnos en l'opinió que d'ella teníam formada. Es una artista *machucha*, com diuhen los castellans, que sab suplir la deficiencia de la véu, ab l'art exquisit ab que l'emiteix y la bona interpretació que dona als personatjes.

HUGONOTS.

L'entussiasme del públich va revifarse ab la gran partitura de Meyerbeer.

La novetat de la representació era la mateixa Borelli encarregada del paper de Valentina.

Just es confessar qu' en l'acte quart, va posarse á l'altura de las artistas més celebradas que han cantat aquesta ópera.

Y prou Liceo.

CIRCO.

Per Nadal va debutar en aquest desgraciat teatro una companyia económica d' ópera italiana.

L'endemá va donar una segona funció.

L'endemá passat ja va fer festa.

—En aquest teatro sol succehir sempre lo mateix—deya un espectador—las millors companyias duran de Nadal á Sant Esteve.

ROMEA.

Continúa representantse *La pena de mort*.

Ultimament s' ha estrenat una pessa del senyor Bassegoda, titulada *De cop y volta*.

Encare que s' observa en ella alguna reminiscencia de una pessa castellana titulada *Las dos joyas de la casa*, l'obra, basada en un *quid pro quo*, recurs escénich d'efecte segur, está escrita ab facilitat y abunda en xistes y bonas ocurrencias.

Lo desempeñyo no hi ha que dir qu' es molt acertat tant per part de la Srta. Fontova y senyora Parrenyo, com també per la del Sr. Fontova, que lluheix una vegada més sa acostumada pericia y sa gran naturalitat de dicció, y per la dels Srs. Goula y Pinós, que completan dignament lo quadro.

..

Una noticia.

La companyia de *Romea*, diumenje que vè, á la nit, donará per primera vegada á Barcelona, una representació del tant aplaudit drama de nostre amich y estimat company Sr. Roca y Roca, titulat *Lo Bordet*.

Per satisfer la curiositat de las personas que no saben tal vegada que 'ls actors del *Teatro Catalá* van posar l'obra citada, l'istlu passat, en varias poblacions de Catalunya, realisant grans entradas y recullint moltíssims aplausos, consignarém que ha sigut repartida de la següent manera:

ROSA, Sra. Abella.—ELVIRA, Srta. Cuello.—D. LLUÍS, Sr. Bonaplata.—PERE BLAY, Sr. Martí.—MARTÍ, Sr. Fernández.—MANQUET, Sr. Fuentes.—D. JACINTO, Sr. Goula.—ARCALDE, Sr. Virgili.—DURÁN, Sr. Pinós y DR. PAU, Sr. Valls.

TIVOLI.

Ha sigut rebut ab aplauso l'apropósit cómic-líric de circunstancias titulat *El premio gordol*. Tè xistes á grapats y alguna pessa de música de aquellas de carácter tant franch, que saltan al escenari y 'l dia mateix se fan amigas íntimas dels concurrents.

Aquestas fulanas als pochs dias se fican dintre de totas las casas y 's passejan pèl teclat de tots los pianos.

CIRCO EQUESTRE.

Un nou aplauso al Sr. Alegría que va dedicar dimars una funció á socorrer á las classes treballadoras víctimas de la crisis.

Quan se tracta de una obra benéfica may es lo darrer lo simpátich empresari del *Circo Equestre*.

N. N. N.

CASADORA.

Jo ja estich aprop dels trenta,
ja 'n tinch vint y nou y mitj,
y cap ánima viventa
de volerme t'è desitj.

Quantas jay! ab sort qu' espanta
l'han pescat als disset anys!..
Jo tal volta al sé als quaranta
tindr'è encare iguals afanys!..

Soch vistosa y no 'm retreuen
ni lluhint per t'è arreu;
casadora só y no 'm veuen,
jun marit per 'mor de Dèu!

Fou, com jo, maca la mare
y arribant als vint y nou
va casarse... ab lo mèu pare,
—qu' aixó bè ho creuran bè prou;—
jo dels vint y nou ja passo,
y un principi no he tingut;
res, per més qu' ho probi, casso;
tots los homes fan 'l mut!

Sent vistosa, no 'm retreuen
ni lluhint per tot arreu;
casadora só y no 'm veuen...
jun marit per 'mor de Dèu!

LA NOSTRA GENT. (Dibuix de Mariano Foix.)

—¡No sè! hi ha senyora que encara no surt de casa ja li posan la llufa desseguda. Jo 'm passejaré, si molt convé tot lo dia, y ningú s' atrevirá á posármela.

Prou sè fer la rialleta
quan me passen pe 'l costat;
prou ensenyo la punteta
del mèu péu tant ben motllat!...

Com si tots tinguessen pressa,
ni mirantme 'n fan cabal;
tots caminan ben depressa
com fugint d' un temporal.

Sent vistosa, no 'm retreuen
ni lluhint per tot arréu..
Casadora só y no 'm veuen..
¡un marit per 'mor de Deu!

Alguns cops, mala negadal
ha passat ben aprop mèu
una cara més grabada
que la cara d' un juheu.

Y l' he vist molt desdenyosa
á un pollito despreciant:
y jo, sola, mitj plorosa,
he pensat bo y caminant:

Sent vistosa, no 'm retreuen
ni lluhint per tot arréu:
Casadora só y no 'm veuen..
¡un marit per 'mor de Deu!

Pe 'l carré, no passa un' alma;
pe 'l teatro, ni un cop d' ull,..
jo, formal, perdo la calma
perqué estarme aixís no vull.

Si durava gayre, ho juro,
davant de tant negra sort,
casi casi 'ls asseguro
que 'm daría fera mort.

¡Ser vistosa y no retreuen
ni lluhint per tot arréu!..
¡Casadora sè y no veurem?..
¡un marit per 'mor de Deu!

Fatal ley la que domina
pera 'l sexo femení!
veig un joye que 'm fascina,
y está clar, no li puch di.

¡Perqué jo al igual de un home,
no 'm podria declarar?
No ho faria pas de broma
si ho pogués, per sort, lograr.

Perque es trist, mala negadal
viure així, sabentme greu,
buscant sempre adelerada,
¡un marit per 'mor de Deu!

Es per cert fernós ultratjes,
sent las donas lo que som:
¡quedar jo per vestí imatjes
quan se casa avuy tothom?...

Sembla un quadro qu' está en venda
sens' trobar un comprador:
¡ni un tant sols! ¡oh sort horrenda!
¡y ab tants anys d' exposició!...

¡Ser vistosa y no retreuen
ni lluhint per tot arréu!..
¡Casadora sè y no veurem?..
¡un marit per 'mor de Deu!..

La franquesa á mí m'agrada,
jo mil medis ho probat;
com desitjo ser casada,
fins anuncis he posat.

Tres senmanas un diari
ha portat q' anuñet y res
de marit... no cal pensarhi,
sols he fet gastar diners.

Los anuncis no 'ls atreuen
ni per veure l' flich mèu!
Casadora só y no 'm veuen..
¡un marit per 'mor de Deu!

Ah!.. vostés, ¿no lograrían
satisfèr lo mèu anhel?

Un marit, ¿no l' trobarían
per aymario fins al cel?

¿No hi ha un ánima piadosa

que 'l mèu prech hagi escoltat
y que 'm vulga fer sa esposa?...

¿Qué s' ha fós la caritat?...

Ni pregant tant bè, s' ho creuen?
¡ningú escolta lo prech mèu?..
Casadora só y no 'm veuen..
¡un marit per 'mor de Deu!...

S. GOMILA.

Dimars, ab tot y que, seguits tots los reconets
de ca' la Ciutat, s' haurían trobat regidors sufi-
cients per celebrar sessió ordinaria, aquesta, ale-
gant falta de número, va ser suspesa pel Ciudadá
benemérit.

¡Y cuydado, que havia de tractarse la tant fa-
mosa qüestió dels entarugats! ¡Es que 'ls regi-
dors, fins los més partidaris de aquest negoci,
senten esgarrifansas y 's fan de pencas?

No senyors. Ara sabrán qué va succehir.

Lo dictámen llegit en la sessió anterior, va que-
dar sobre la taula, y al demanar lo Sr. Gasull que
hi quedés, nó fins aquest dimars, sinó fins lo di-
mars de la senmana próxima, d' entre mitj de dos
patillas més espesas que las de cap emperador de
Russia, va sortir una veu de autócrata, dihent:

— Será lo que será.

Y campanillasso, y anèuse'n á casa á farcí 'l
gall.

De manera que 'l dictámen, hasta tractantse de
un assumpto tant interessant y que porta una qua-
tant llarga, quedava á disposició dels regidors
que volguessen estudiarlo per votar á conciencia,
únicament durant las festas de Nadal, ó sigui en
uns días en que 'ls regidors menos llamíners pen-
san més ab los turróns de casa seva que ab los
de casa la Ciutat.

Ará bè, encre que 'l dia de Sant Esteve tot-
hom fá festa, oficialmente es un día de feyna com
los demés, y 'l Sr. Gasull, considerantho aixís,
se 'n aná á la Casa gran á estudiar lo famos dic-
támen, trobant tancadas totas las oficinas.

En vista de lo qual, lo duenyo dels Banys Ori-
entals, dimars estava resolt á obsequiar al arcalde
ab una dutxa d' aygua freda.

Y aquest, en atenció á la temperatura rigurosa
de aquests días, va excusarse de rébre-la, per no
costiparse.

De manera que aquella famosa frase «Será lo
que será», al cap de vall ha sigut.. res, una fu-
gida d' estudi.

No han llegit los anuncis del Dr. Audet Sol-
sona?

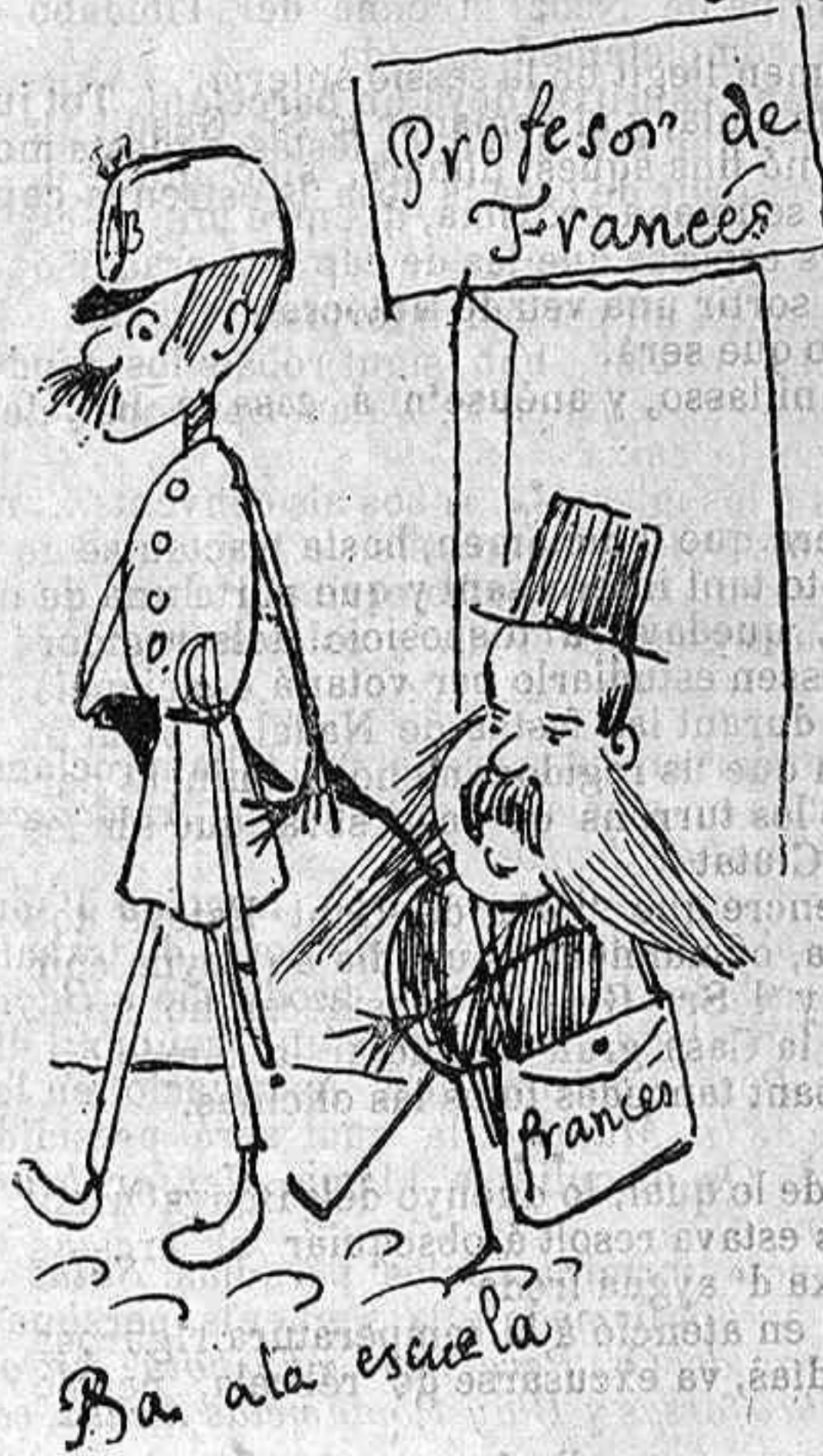
Ja cal que 's desi 'l famos Dr. Garrido, qu' en
materia de toca 'l bombo, no arribará may á l' al-
tura del doctor reformista.

A n' ell si que pot dírseli lo que á n' en Ro-
mero Robledo:—Amigo ¡quina barra!

Lo doctor Audet Solsona ho neteja tot: l' es-
tomach, las tripas, la bufeta... y hasta, y aixó es
més segur, las butxacas del pacient

Lo seu sistema consisteix en rentar, rentar y
rentar.

UN' OBRA D' ART.

(Aquest dibuix va sernós enviat pel correu, lo dia dels Ignocents, per un suscriptor de LA ESQUELLA, assegurant-nos qu' es obra del seu fill.

Los seus anuncis no parlan més que del primer, del segundo y del tercer lavado

En una paraula, més que un metje sembla una bugadera.

En una de las reuniones celebradas pèls obrers ab motiu de la huelga, lo delegat del govern civil va obligarlos á parlar castellá, per no entendre ell lo catalá.

En aquest punt opino com *La Renaixensa*.

Si 'ls nostres dominadors pretenen dominar-nos, será precis obrir cátedras de setze jutjes menjan fetje d' un penjat.

¡Y quin fret més viu ha fet aquests dias!
¿No saben per qué?

La Vanguardia, que té una penetració sorprendent, ha lograt descobrirho.

«La temperatura, diu, ha baixat extraordinariament á consecuencia de trobarnos rodejats de nèu por la parte de tierra.»

La gran sort ha sigut que no 'ns hi trobessim també por la parte de mar.

Llavors quina manera de menjar *poisson glacé*.

Per dugas canonjias que hi ha actualment vacants no sè á quina diócesis quants recursos dirían que s' han presentat sollicitantlas?

Passan de 400.

La classe eclesiástica sempre aficionada á mortificar lo cos. Es alló que diu lo quènto: ¿Lo cos demana arengadas? Donchs li donarém pollastres y fastidiarse.

Per una indisposició del amich encarregat de la Revista de la *Exposició París*, no hem pogut publicarla en lo present número.

Mirarém de ferho á la major brevetat.

En Vico y en Calvo, los dos actors més eminents d' Espanya, segons diuhen, han sollicitat y conseguit del govern una subvenció anual de vuit mil duros.

Soch amich del art; pero no deixo de coneixe, que 'l mérit se franqueja camí á tot arréu, sense necessitat de rebre limosnas.

En tot cas que 's reservin las subvencions pèls pobres cómichs que no arriban á surar, víctimas de la indiferencia y de la desgracia.

Pero en Calvo y en Vico... ¿volen callar?

Se dirá que á Madrit cada any perden diners.

Aixó ray, tenen un remey molt senzill.

Que 's dediquin á viatjar per las ciutats de provincias, ahont -y aquí in tenim un exemple- no 'ls va tant malament com aixó.

AHIR.

Eran joves, s' estimavan,
l' amor brillava á prop seu
y ell li aguantava las trocas,
mirantsela com un Déu.

AVUY.

Han passat anys, s' han fet guetos,
han suferit deu mil desgracias,
y si ell li aguanta una troca,
es ab los seus peus... ¡y gracias!

Ja que Madrit no acut sinó á veure sainetes y mamarratxadas, que dejuni de dramas. Ella s' ho vol, qu' ella s' ho perdi.

Tot, menos que 'ls vuit mil duros que surten de las provincias ja prou esquilmas, serveixin per sostenir l' esplendor fictici del art dramátich capital d' Espanya.

Y no 'm treguin l' exemple del govern francès, que subvenciona ricament lo Teatro de la Comedia, conegut allí per la *Maison de Molière*.

La *Comedia francesa* es una institució que honra al país: las companyias de aquell teatro son un modelo de homogeneitat, de discreció y de inteligencia; mentres que aquí tot queda reduhit al negoci de dos actors, per altra part molt apreciabiles; pero que fins ara no han sapigut organisar una companyia, que dongui lloch á dir:

—Per lo bè que contribuíu al progrés y al esplendor del art, mereixeu l' apoyo del país.

Als pelegríns espanyols que han anat á Roma, las empresas dels ferro-carrils francesos é italians se 'ls han rifat.

¡Quín viatge més incómodo! Los hi han dut per pochos quartos, aixó sí; pero en cambi 'ls hi han fet estar doble temps que d' ordinari.

Una funció llarga y barata.

La major part dels indicats pelegríns se queixavan amargament de que ab lo bitllet no se 'ls admetessen equipatjes.

Es lo que dirian aquellas empresas:

—¿Per qué 'ls necessitan los equipatjes? Los béns ja 's portan la llana.

Capítol de l' Ex... Posició.

Lo representant de una casa important del extranger que havia vingut expressament, á pendre datos, va haver d' entornarse'n á casa seva, sense conseguir lo que 's proposava.

Cap empleat va saber enterarlo.

Passantse'l de una oficina á l' altra com si fós una pilota, al últim va anarse'n á l' estació del carril, va pendre bitllet, y aquí 'us deixo.

Desengányinse, á l' Ex... Posició, no s' hi exposará res que s' ho valgui, sinó aquell célebre llonguet de Logronyo.

Y además un pá com unas hostias.

La vigilia de Nadal la cima dei Tibidabo va apareixe completament nevada.

— Estrany capritxo! deya un barceloní. Tot justament ara que s' acostan las festas, aquesta montanya per sortir de casa 's posa 'ls estrenya-caps.

Llegeixo en un periódich tortosí:

«Segons noticias, han sigut robats los fondos diocessans existents en lo Palau Episcopal, desapareixent la caixa.»

Robos á las iglesias... robos als convents... robos fins als Palaus episcopals...

¿No 'ls sembla que ja ha arribat l' hora de organisar una guardia civil... y eclesiástica?

Días endarrera 's repartia un fulla proclama humorística en catalá, ab lo títol de *Associació internacional de dropos*.

Deya en sustancia que no 's tractava d' augment de salari ni de reducció de horas de treball, sino de trasladar lo centro de producció á *Bagá*.

A tal efecte ha de celebrarse una reunió 'l día de *Santa Peresa* patrona de l' Associació, en los salons de ca 'n *Mandra*, la qual será presidida pèl ciutadá *Os*, discutintse 'l lema: *Menjar, beure y no fer res*.

L' alocució termina ab las paraulas: *Salut y galvana*, y está firmada pèls següents personatjes: *Bertran del Os*, *Pere Vago y Feshotú*, *Anton Jau y Cobraforsas* y *Blay Pòrtamelas Acasa*, secretari.

Vaja diguin lo que vulgan: la rassa dels tranquils no s' acabarà may.

Entre 'ls objectes que desde Teruel s' han enviat al Papa, ab motiu de sas bodas d' or, hi figuran tres gorretas de criatura y uns bolquers.

Aquí tenen un católich previsor.

Fa tant temps que sent parlar de las bodas del Papa que s' haurá dit:

—Deixemeli enviar aixó, pa lo que pueda tornar.

Per lo demès no faltará algun rector que aprofiti 'l donatiu del católich de Teruel.

Que allá ahont menos se pensa, salta un... nebotet.

En Mazzantini ha tingut un lance ab un mejicá.

Lo desafio ha sigut á espasa, y 'l mejicá ha rebut.

¡Pobre home! Ell si que podrá dir: «Coraut y pagá 'l beure.»

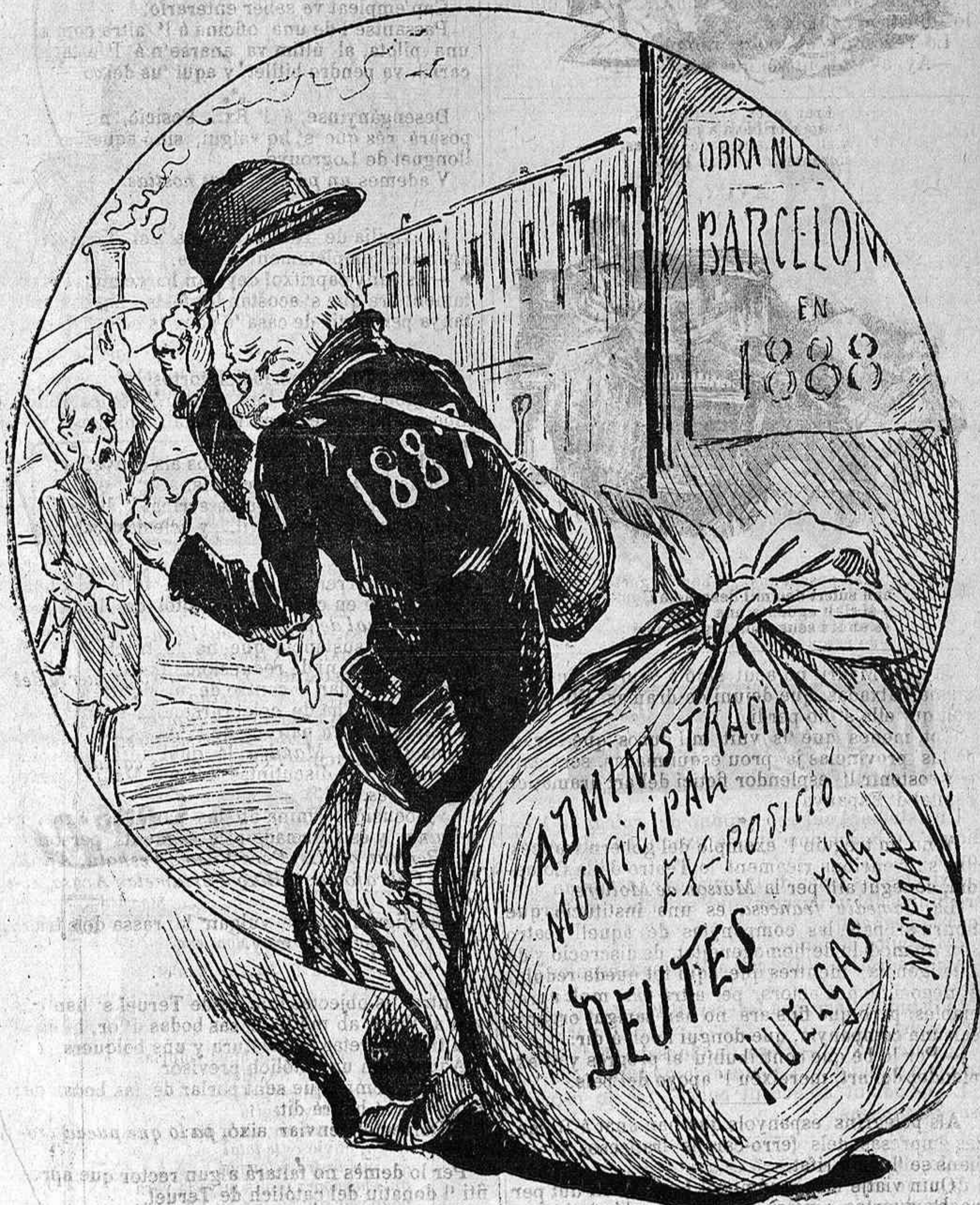
Perque prestarse voluntariament á rebre una

estocada de un matador de toros, jo no sé lo que significa.

Diu un periódich del Brasil:

«Ultimament han sigut inscrits en lo registre matricula de la provincia de Maranhá 203 esclaus perteneixents á varias ordres religiosas.

DESPEDIDA DEL ANY 1887.

Vaja, abur y conservars'hi; aquí 'ls deixo aquest farsell: vejin si algú se 'l carrega, que 'l qu' es jo no puch ja ab ell.

»D' ells 157 son pr opietat dels Carmelitas y 46 dels Mercedaris.»

Y ara recórdeulos á aquests frares que Jesucrist va venir al mon á redimir als esclaus, y 'us contestarán ab un polvo de rapé y un estornut.

Definició del gat.

Lo gat es lo tigre de las ratas y 'l conill de las fondas.

Una senyora renya á la seva criada:

—Teresona, aixó no pot anar..... Tot lo dia ab los dits ficats al nas...

La Teresona, ab molta tranquilitat:

—Ay, ay, ¿ahont vol que me 'ls fiqui?

CONFIDENCIAS.

—Y donchs, ¿que no anat á Roma?
—No; ¿y vosté mossen Benet?
—No hi he anat per no fer gastos.
—Jo perque fa massa fret.

Un estudiant cubano alumno del colegi de Medicina de Barcelona s' está examinant de Anatomía.

Extretas las bolas de l' urna que designan las preguntas del programa que se li han de fer, li toca lá següent:

«Músculos del ano.»

Lo catedrático:—Describa Vd. los músculos del ano.

L' estudiant arronsa las espatllas y fa un gesto de disgust.

Lo catedrático:—¿Pero, no lo sabe V.? V. es un buen estudiante y forzosamente ha de saberlo.

L' estudiant ab accent cubá: Yo no estudio esas porquerías.

—Jo, deya un sastre, á una persona decent no li demano may los diners que 'm déu.

—Pero ¿y si no 's recorda de pagar, qué fá?

—Molt senzill: si algú al cap de tres mesos no afluixa la mosca, llavors ja considero que no es persona prou decent, y 'l cito.

UNA CONFESSIÓ.

—¡Mare de Déu! ¿així 's troba?
—¡Ay, sí, pare!—¡Qui ho diria!
Ja veurá: d' aquí un ratet,
passi per la sagristía.

LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

1. XARADA 1.ª—A gus ti-na.
2. Id. 2.ª—Ca-ma.
3. MUDANSA.—Greu-Creu-Preu-Treu.
4. ACENTÍGRAFO.—Cansó-Canso.
5. TRENCA-CLOSCAS.—D Alvaro ó la fuerza del sino.
6. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Júpiter.
7. CONVERSA.—Lola-Caspe-sis-ters.
8. GEROGLÍFICH.—Per sobres las cartas.

XARADAS.

I.

Al Excmo. Monsieur
F. de P. Rius y Taulet.

FELICITACIÓ.

Per beaucoup de años voldria que la fête de Navidat la pase su Mastegat avec plaisir y alegría Un-trois será un' altra dia; hoy li envio cette total en vous desirant formal qu' empaignez molts anys la vara pour voir qu' hu-dos-hu Vd. para cet pauvre municipal.

JIMENO LOPEZ RUIZ.

Per la copia: J. STARAMSA.

ANUNCIIS

OBRA NUEVA

EL MANICOMIO MODELO

NOVELA DE COSTUMBRES

POR

E. PEREZ ESCRICH Un tomo en 8.º cubierta al cromo,
Ptas. 2'50.

OBRA NUEVA

LOS PECADORES

POR

S. GOMILA

Un tomo en 8.º, Ptas. 1.

EDUARDO TODA

LA VIDA

EN EL CELESTE IMPERIO Un tomo de 400 páginas en 8.º con una
cubierta en colores, Ptas. 4.**CEBOS Y ANZUELOS**

POR

D. MANUEL CUBAS Un tomo en 8.º cubierta al cromo,
Ptas. 1.

POESÍA POPULAR ESPAÑOLA

Y

MITOLOGÍA Y LITERATURA

CELTO-HISPANAS

POR

Joaquín Costa

Un tomo en 4.º de 500 páginas, Ptas. 10.

VEINTE**LECCIONES DE FRANCÉS**

POR

D. LUIS BESSES

Catedrático de este idioma en el Ateneo de Madrid.

Un tomo en 4.º, Ptas. 5.

MADRID VIEJO

COSTUMBRES, LEYENDAS Y DESCRIPCIONES DE LA VILLA Y CORTE

POR

RICARDO SEPÚLVEDA Con numerosas ilustraciones de **JUAN COMBA**

Un tomo en 8.º magníficamente impreso, Ptas. 6.

EMILIA PARDO BAZAN**LEYENDA DE LA PASTORIZA**

Un folleto en 8.º, Ptas. 1.

A RIO REVUELTO..... Tomo 12 de la *Biblioteca Cómica*, Ptas. 1.**ALGO**Colección de poesías por **J. M.ª BARTRINA**, con ilustraciones de **J. L. Pellicer**; 1 t. en 8.º, Ptas. 3.**NOVEDAD****LOS AMORES EN LA LUNA** (Pequeño poema) por **D. RAMON DE CAMPOAMOR**. Ilustraciones de Alcazar, Ptas. 1'25.

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de dites obras, remetent l' import en libransas del Giro Mútu, o bé en sellos de franqueig, al editor Lopez, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu franca de port. No responém de extravíols, no remetent ademés 3 rals pèl certificat. A 'ls corresponsals de la casa s' otorgan rebaixas.

ENIGMA.

Un cotxe molt ben tancat,
un aixàm de serafins,
un xiu xiu imperceptible...
à veure ¿qué hi ha aquí dins?

II.

Mineral es ma primera,
y segona musical;
negaciò n' es la tercera
y nom d' home mon Total.

A. GIBERT.

ANAGRAMA.

—¿No tot que hi vist D. Pascual?
en lo tot de aquest matí?
—Qué sè jo pobret de mí...
—Que las huelgas van molt mal.

SUTERO FUROR Y C.^a

TRENCA-CLOSCAS.

A RODON.

Avila.

Formar ab aquestas lletres lo nom de una població catalana.

MARQUÈS DE LAS ARENGADAS.

LOGOGRIFO NUMÉRIC.

- 1 2 3 4 5 6 7.—Una flor.
1 2 3 4 7 6.—Un color.
1 2 3 4 7.—Un instrument.
1 5 4 7.—Lo que portan' las barcas.
8 4 2.—Amaniment.
1 2.—Beguda.
1.—Consonant.

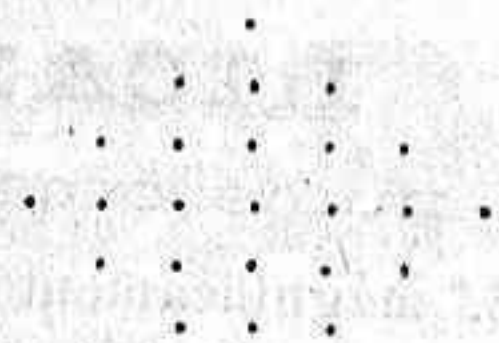
F. M. GAMARÚS.

MUDANSA.

—Pep, tot á buscar la Lola,
y li dius que 's posi 'l tot,
que no vingui tota sola
sino ab lo tot y 'l nebot.

UN SERRALECH.

ROMBO.

Primera ratlla vertical y horisontal, consonant.—2.^a
una planta comestible.—3.ª Santuari catalá.—4.ª Nom
de dona.—5.ª Vila catalana.—6.ª Membre de aucell.—7.^a
Vocal.

A. TRINIDAD.

GEROGLÍFICH.

Lo soroll

LI 999

TALLARONA.

BARCELONA:

Imp. de Lluís Tasso Serra, Arch del Teatro, 21 y 23.